

at føre os ind paa ret Køl. Jeg tror endog, at det vil være meget stabeligt for det danske Folk, hvis vi fik Striden løst paa en saadan Maade, som her er indledet. Thi faar dette Ministerium en Finanslov ad denne Vej, saa er det min Overbevisning, at saa har den almindelige Valgret tabt Slaget, og saa er det min Overbevisning, at Provisoriet i Praxis er lovfæstet her i Landet. Saa har Folketinget lidt en Ydmygelse, thi saa er Folketinget ikke stærkt længere til at kunne sige Nej. Naar dette Ministerium saa atter møder frem med Krav, som det finder paa-trængende nødvendige, saa tør Folketinget ikke sige nej af Frygt for Provisorietrabasten, som saa kunde blive brugt paa ny. Derfor ønsker jeg ikke en saadan Udgang af Striden, jeg mener ikke, at den er heldig for det danske Folk. Saa kunne ærede Medlemmer maaske sige: Sa, men hvad skulle vi saa gøre? hvilken Vej er der saa at gaa? det er jo dog næsten uundholdeligt at blive ved paa den Maade. Dertil kan jeg ikke sige andet, end at jeg har nu den Tro, at man gør rettest i at vente, indtil det bejelige Djeblit kommer; Provisoriet haster ikke alle Dage, „strenge Herrer regere ikke længe“, siger man, og Provisoriets Endemaal kommer ogsaa en Gang, naar vi bare give Tid. Det er jo saaledes — det kende vi alle sammen — at der kommer historiske Djeblitte for hvert Folk, da det er, ligesom Viften banker paa Døren, og den kommer ogsaa for os, naar vi blot give Tid. Naar jeg maa gaa efter, hvad jeg af Hjertet ønsker — og endnu har jeg jo Lov til at haabe, at det maa gaa saaledes — saa ønsker jeg intet hellere, end at disse Forligsforhandlinger maa faa en Ende. Jeg tror, det vil umulig kunne gaa i Længden at føre Politik her til Lands paa den Maade, som vi have ført i de senere Aar, thi det fører hverken ud eller ind. Resultater bliver der ingen af, og alt Lovgivningsarbejde ødelægges i Vireligheden ved den Forligspolitik, som føres. Jeg ønsker derfor, at disse Forhandlinger maatte kunne faa Ende og saa Ende paa den Maade, at de intet Resultat føre til af det, som tilsigtes, skønt der sikkert kan være en Fare derved. Der kan enten være den Fare, at Folketingets Flertal, det Flertal, som saa ser sine Forhaabninger stufede, i et Anfald af et Slags Desperation atter kunde give sig til at drive — ja, hvorfor ikke sige det rent ud: Visnepolitik. (Stemmer: Na nej!) Jo, der er en Fare, og navnlig fordi det Flertal duer slet ikke til at drive en saadan Visnepolitik. Jeg vil ikke ønske, det skulde ske; jeg er i Hjertet Tilhænger af Forhand-

lingspolitikken, og derfor ønsker jeg, at Forhandlingspolitikken virkelig maa fortsættes, men jeg ønsker ikke at komme her udfra til Befolkningen og foregøgle den, hvilke store Ting man vil kunne faa; thi jeg venter mig ikke store Ting under det nuværende Regimente. Men jeg betragter Folketingets Stilling saaledes, at vi ligge i en Løbegrav foran en Fæstning og grave os ind saa godt, som vi kunne. Kunne vi saa noget Resultat, saa tage vi det, naar det blot er nogenlunde tjenligt for den almindelige Valgret, og kunne vi ikke, saa kunne vi ogsaa meget godt vente. Jeg skal minde om en gammel Fortælling — jeg skal i øvrigt snart være færdig — fra den bibelske Historie, som De kende alle sammen. De vide, at da Søderne laa foran Kanaans Land, blev der sendt Spejdere derind, og da de kom tilbage, jagde Flertallet af Folket: „Na, vi naa aldrig derind; det er en uovervindelig Modstand; det er Kæmper saa store, at vi ikke kunde overvinde dem“. Saa tabte de Modet og vilde tilbagetil Ægyptens Rødgryder. Det er den Fare, Flertallet er i for Tiden; det ønsker sig ud af det paa en eller anden Maade; det er færdigt til at give slip paa deres Haab. Men en anden Fare, som ogsaa fandt Sted i denne Fortælling, er der ogsaa, nemlig den, at Flertallet, naar denne Vej ikke kan lykkes, saa i en Slags Desperation farer løs, som de gamle Søder gjorde, og bliver slaet. Jeg ønsker ikke, at vi skulle komme ind paa en saadan ny Visnepolitik, som skulde føre os til ny Nederlag, men jeg ønsker, at vi skulle vente den Tid, der skal ventes, og gøre det Arbejde, der skal gøres, og lide, hvad der skal lides. Saa kommer Tiden nok, da Døren springer op for os! Det er jo ikke saa længe siden, at vi levede her i Danmark i en saadan Ventetid. Vore Fædre have levet i den før 1848. De laa ogsaa og ventede paa det guldne Djeblit, da Døren skulde springe op, og, det synes mig, med meget mindre Haab end det, hvormed vi gøre det, fordi det, de stod over for, var lovfæstet, var den lovlige Gnevoldsmagt. Men Tiden kom, og Døren sprang op, og de kom ind i Frihedens forjættede Land. Det samme vil sikkert ske for vort Bedkommende. Jeg har saa meget mere Haab derom, kan haabe med saa meget mere Styrke, som det, vi itaa over for, ikke er lovligt Gnevælde, men det rene og skæreste Grundlovsbrud og Ulovlighed. Jeg stemmer derfor mod Finanslovsforslagets endelige Bestagelse, fordi jeg ikke vil sende et Finanslovsforslag op i det andet Ting under den Forudsætning, at der skal arbejdes videre